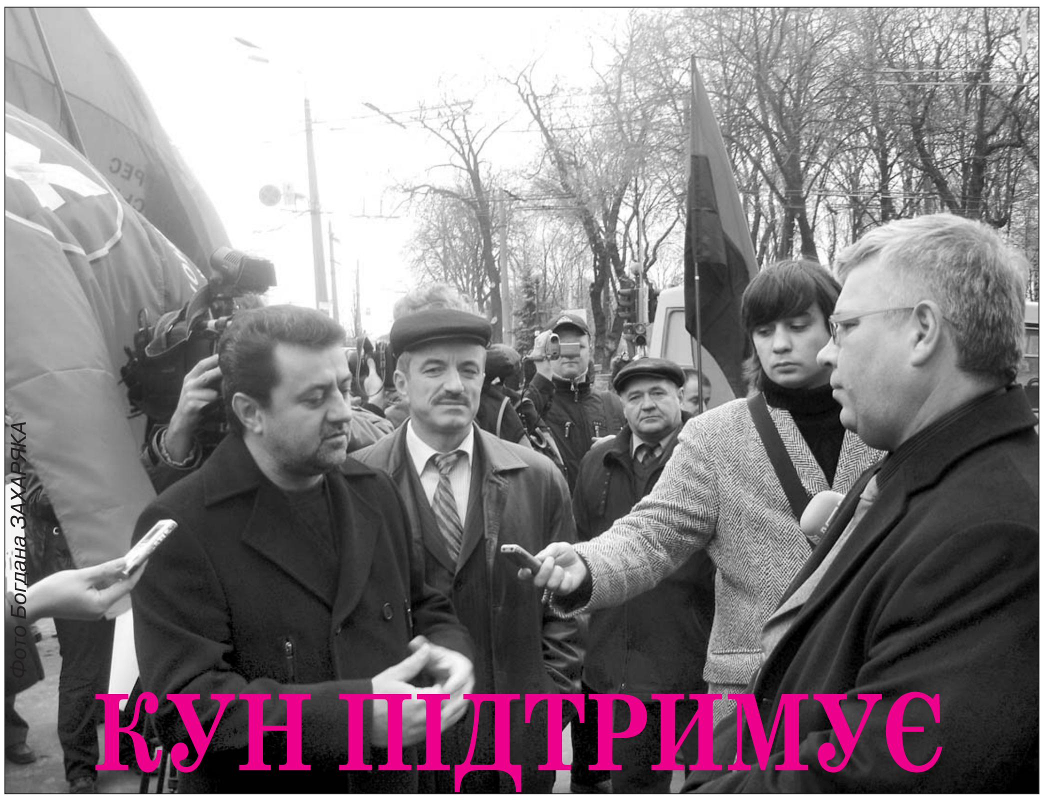
Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 13 листопада 2007 року № 46 (210)

КУН ПІДТРИМУЄ ЕСТОНСЬКИЙ УРЯД

Спорудження російсько-німецького газогону в обхід України відкладено

8 листопада Конгрес Українських Націоналістів у рамках президентської ініціативи об'єднання країн, що постраждали від сталінізму, провів акцію на підтримку рішення естонського уряду про заборону будівництва РАО "Газпром" Північного газопроводу (СЄГ) по дну Фінської затоки під гаслом "Енергошантаж Москви – це сталінізм сьогодні".

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ, "Нація і держава"

Біля амбасади Естонії зібралися представники КУН з державними і партійними прапорами, численними гаслами – "Естонія – стратегічний партнер України", "Слава Естонії за визнання Голодомору 1932–1933 років геноцидом українців!", "Ми за вступ Естонії до ГУАМ!", "Газпром"! Руки геть від естонської Балтики!", "Путін – газовий терорист!" тощо.

До учасників акції вийшов заступник Надзвичайного і Повноважного Посла Естонії в Україні Куідо Мерітс.

Від імені учасників пікету голова Конгресу Олексій Івченко подякував йому за державницьку і тверду позицію естонського уряду, який не дав російському "Газпрому" дозволу для обстеження морського дна у своїх територіальних водах, зазначивши, що українські урядовці мали б повчитися відстоювати національні й економічні інтереси у своїх прибалтійських колег. О. Івченко передав до посольства символічний квиток країни-члена ГУАМ із закликом приєднуватися до енергопроекту "Одеса-Броди-Гданськ" (ЕГУАМ). Перспектива вступу Естонії до організації регіонального співробітництва ГУАМ (Грузія, Україна. Азербайджан, Молдова) дозволить суттєво посилити енергетичну безпеку країн цього європейського регіону.

У відповідь Куідо Мерітс заявив, що це запрошення до взаємовигідного економічного співробітництва є приємним сюрпризом для естонської сторони, а тому воно обов'язково буде доведено до відома найвищого керівництва держави.

Коментуючи ситуацію навколо намагання РАО "Газпром" прокласти Північний газопровід через Прибалтику, Олексій Івченко заявив, що газовими магістралями України до країн Європи Російська Федерація щороку транзитує до 120 мільярдів кубометрів газу, що складає близько чверті всіх енергопотреб Євросоюзу (споживання на рівні 500 мільярдів кубометрів газу). Оскільки на сьогодні 90 відсотків енергоекспорту контролює Київ, РАО "Газпром" оголосив про намір диверсифікувати постачання природного газу до країн ЄС. Проект "Північний потік" має виразно пропагандивну мету, хоча й покликаний зменшити залежність Москви від транзитних послуг Києва. Експерти наголошують: Кремль використовує енергетичне питання для піратського шантажу України, а природний газ РФ конвертує у політичні рішення київської влади. Те ж саме спостерігається і напередодні нового опалювального сезону в Європі: Москва підвищує ціни на газ, шантажує вище керівництво України.

На заваді українофобському проекту став уряд Естонії, який не піддався тиску Москви і не дозволив російському "Газпрому" обстежувати морське дно у своїх територіальних водах. В свою чергу, Швеція звернула увагу на екологічну небезпеку проекту щодо будівництва та експлуатації газогону по дну моря.

Як наслідок – спорудження російсько-німецького газогону відкладено.

На світлині: під час проведення акції: О. ІВЧЕНКО, голова секретаріату КУН С. БРАЦЮНЬ і К. МЕРІТС.

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

БАНДЕРА З НАМИ!

Одним із найчорніших днів в історії України став той день, коли було підступно вбито Степана Бандеру.

Про цю людину написано багато книг і статей, спогадів і роздумів. На жаль, ще не кожен українець усвідомлює всю велич цієї незвичайної постаті, що значною мірою пояснюється трагічністю нашої історичної долі.

В умовах постійної дезінформації у нас виросла категорія людей, які не можуть зрозуміти, що Степан Бандера ніколи не зраджував українського народу, що він був одним з кращих синів своєї знедоленої Вітчизни, людиною, якою міг би гордитися будь-який край. Саме серед категорії жорстоко обдурених людей і виріс вбивця славного оунівського провідника.

Бандера жив у тяжкі часи, коли нашим патріотам доводилося боротися з двома кривавими окупаційними режимами за право України бути незалежною державою, за наше право жити на великій землі. Його кришталево чиста поведінка, його надзвичайно глибокі думки, народжені в екстремальних умовах, стали дороговказом борців за волю і долю України.

Василь ОГОРОДНИК, пенсіонер, учасник війни, с. Чернявка Оратівського району на Вінниччині

УКРАЇНА СОБОРНА

ГАНЬБА УКРАЇНЦІВ

Микола БІЛИЙ, політолог

Числа говорять! Львівська область, де етнічних росіян лише 7,2 % населення, вибрала Партію регіонів у ВР 6-го скликання з показником 4,19 %. В інших західних областях України лише Івано-Франківська (4,0% росіян) не пропустила Партію регіонів у ВР. Інші пропустили з показниками:

Тернопільська (2,3 % московців)– 3,01 %;
Волинська (4,4 % московців)– 6,72%;
Рівенська (4,6 % московців) – 10,41%;
Чернівецька (6,7 % московців) – 16,79%;
Закарпатська (4,0% московців) – 19,76%.

У той же час репресовані зек-компанією Донецька і Луганська області, де українців 50,7 % та 51,9 % відповідно, та Севастополь, де в духовній сфері діє окупаційний московсько-імперський режим і базуються фактично окупаційні війська, не пропустили у ВР пропрезидентські сили "НУ-НС" (показники: 1,63 %, 1,73 % та 2,30 % відповідно)!

Можна по-різному осмислювати числа. Наприклад, пояснювати собі, що українці Донеччини і Луганщини вирішили помститися Президентові і його блокові за невиконання оголошеної на Майдані 2004 року обіцянки переселити бандитів у тюрми.

Можна пояснювати собі, що ті українці зводять рахунки з президентською владою за її безволля і невиконання Конституції.

Можна задуматись про жахливі трагічні наслідки московської окупації тих областей (наслідки геноциду, лінгвоциду) та про бездіяльність державної влади незалежної України щодо системної ліквідації тих наслідків (за спеціальними державними програмами) з метою відродження українства.

Можна міркувати по-різному, але держава зобов'язана думати і чинити по-державному, за Конституцією України.

Чому українці-виборці західних областей України, з найсвіжішою пам'яттю каральних операцій енкаведистів, на всуціль поконопаченій могилами своїх закатованих батьків, братів, сестер, дітей землі з довгими вервечками етапів у сибірські концтабори для великої маси своїх односельців гарантовано засилають у ВР партію, яка стоїть на позиції невизнання факту геноциду української нації, вчиненого московським окупаційним режимом, на позиціях закріплення трагічних наслідків окупації України в мовній царині. Більше того – замість відродження скаліченого українства вимагає подальшої його деградації, дегенерації через інститут введення "язика" колишнього окупанта в статус державної мови, підступно вдаючи, ніби не розуміє, що в конкретних обставинах постокупаційного періоду це приведе не до відродження української нації і Української національної держави, а до їхнього занепаду і повернення під владу імперської Москви?

Як виправдати таких виборців? Так, вони мають право вибору, але як ж чи мають моральні підстави пристрілювати свою скалічену націю?! Чому вони так діють на тлі ще свіжих роз'ятрених ран воїнства ОУН-УПА?!

Є над чим задуматися 80 % населення України – українцям, які ціною десятків і десятків мільйонів жертв здобули, нарешті, омріяну незалежність, але ганьблять себе перед усім світом, самі себе розпинають.

ДЕМОНТУВАТИ ГАНЕБНИЙ ПАМ'ЯТНИК!

Цей відкритий лист з приводу спорудження в Одесі пам'ятника Катерині ІІ адресовано Президенту України Віктору Ющенку.

Шановний пане Президенте!

На брифінгу 29 жовтня 2007 р. голова Севастопольської міської державної адміністрації Сергій Куницин повідомив, що "Севастополь і Одесу заснувала Катерина II указом 1783 року", хоча чесні і неупереджені історики кажуть про 500-літню історію міста Хаджибея на місці сучасної Одеси, і знають, що фактичним засновником міста є адмірал Мекензі у червні 1783 року. Саме тому у червні справедливо святкується День Одеси, а указ про заснування фортеці Севастополь цариця підписала у лютому 1784 р. Також представник президентської вертикалі влади висловив думку, що в країні, яка розривається політичними чварами, "потрібно шукати не те, що нас роз'єднує, а те, що об'єднує" і, у зв'язку з цим, заявив про наміри встановити в місті одночасно з пам'ятником Катерині II пам'ятники гетьманові Сагайдачному і депортованим народам.

На наш погляд, саме встановлення монументу царственній шльондрі і є тим способом для розпалення міжетнічної ворожнечі і сіяння розбрату в Україні та Севастополі. Адже Тарас Шевченко навіки визначив роль Катерини II в історії –

Тая цариця –
Лютий ворог України,
Голодна вовчиця!

Прагнення домогтися міжетнічного миру шляхом торгівлі моральними цінностями, – адже постать Катерини II є не тільки суперечливою для російського народу, злочинною для українського та кримськотатарського, а до того ж є аморальною та одіозною – і спроба купівлі прихильності обіцянками збудувати пам'ятники представникам національних меншин у Севастополі, українцям та кримським татарам є неприпустимими. Неможливим є досягнення "балансу" між "голодною вовчицею", флотоводцем та жертвами депортації – це є фігури і події абсолютно різних площин. Ніяких компромісів у цьому питанні не може бути.

Очевидно, що ідея й епідемія встановлення пам'ятників одіозній російській цариці та пам'ятників антиукраїнським і антикримськотатарським постатям історії має московське походження – вперше із нею виступили в 1998 році ідеологи Чорноморського флоту Російської Федерації, які з мовчазної згоди місцевої влади незаконно встановили більше двох десятків меморіальних табличок і пам'ятників. Мета цього масштабного заходу – показати, хто є справжнім координатором руйнуючих Українську державу процесів на Півдні та Сході України. Виконавцями цього московського замовлення є: в Одесі – п. Гурвіц, в Севастополі – п.п. Куницин та Казарін. Додамо, що ця ганьба була неможливою навіть під час правління Л. Кучми. Суперечливі погляди на діяльність історичних персонажів можуть бути предметом обговорення історіками, а зведення монументів одіозним та негативним історичним постатям – пам'ятників Гітлеру немає навіть в Німеччині! – в жодному разі не повинні бути знаряддям для прикриття матеріальних інтересів обраної та призначеної влади при торгівлі українською землею прибережної зони і відволіканням уваги громадськості від цієї та інших проблем нашого міста. Вся пропагандистська машина міста – газети, телебачення, радіо і доступ до них неоімперців та неомонархістів – продовжує жорстко керуватись із Москви.

Ми, представники національно-демократичних організацій міста Севастополя, висловлюємо своє різко негативне ставлення до спроб увічнити пам'ять тирана українського, російського та кримськотатарського народів у незалежній Українській Державі. Закликаємо Вас, Вікторе Андрійовичу, вжити необхідних заходів і домогтися демонтування пам'ятника Катерині II в Одесі. Просимо звернути увагу на зростання сепаратистських настроїв у Севастополі і припинити антидержавне блюзнірство та антиукраїнський фарс, спрямований на загострення політичної і міжетнічної ситуації в місті, пов'язаних із намаганнями вшанувати ката в спідниці, та радикально і назавжди вилікувати імперську сверблячку у ваших підлеглих.

Громадський комітет "Український Севастополь",
громадська організація "Конгрес українців Севастополя",
севастопольський курінь українського козацтва,
севастопольська Ліга "Матері і сестри – молоді України",
севастопольське товариство білорусів ім. Максима Богдановича "Пагоня",
севастопольська організація всеукраїнської Ліги українських жінок,
севастопольська організація всеукраїнського товариства ім. Олени Теліги,
севастопольська міська Спілка офіцерів України,
севастопольське відділення всеукраїнського об'єднання ветеранів,
Союз українок м. Севастополя.
Севастополь, майдан Нахімова
30 жовтня 2007 р.

КУН У ДІЇ

ЗАВДАННЯ НА ПЕРСПЕКТИВУ

Минулої суботи під головуванням Голови Конгресу Українських Націоналістів Олексія Івченка відбулося засідання Головного Проводу КУН.

Відповідно до порядку денного, було підбито підсумки щодо організації і проведення XI Збору Конгресу. Голова КУН О. Івченко у своєму виступі, проаналізувавши перебіг Збору, наголосив на необхідності консолідації націоналістичних сил і вагомій ролі в цьому процесі Конгресу Українських Націоналістів, що ставить перед партією підвищені вимоги. Також О. Івченко поділився міркуваннями щодо тактики і стратегії Конгресу на перспективу та напрямках діяльності Конгресу на поточний період.

Під час засідання Головного Проводу

Члени Головного Проводу у ході обговорення поділилися міркуваннями щодо XI Збору, а також стосовно завдань на перспективу, означених у виступі Голови КУН. Лейтмотивом усіх виступів прозвучала думка про необхідність підвищення внутріпартійної дисципліни, оскільки політична ситуація вимагає, щоб Конгрес діяв як динамічна і монолітна партія, спроможна вирішувати найскладніші завдання, в тому числі і щодо підготовки до наступних виборів.

Як відомо, на XI Зборі Конгресу, відповідно до Статуту партії, членами Головного Проводу були обрані Голова КУН О. Івченко, усі голови обласних організацій Конгресу, а також Голова Братства ОУН-УПА М. Зеленчук і головний редактор газети "Нація і держава" М. Сидоржевський. На засіданні до Головного Проводу були також кооптовані С. Брацюнь, В. Борейчук, І. Данилиха, Р. Дідусь, Р. Яковина, Є. Щупак, І. Віват, І. Токар, О. Сахацький, М. Янчук.

Заступниками Голови КУН обрані В. Борейчук, М. Олійник, М. Пшевлоцький. Головою Секретаріату КУН обраний С. Брацюнь.

Обрано було також Президію Головного Проводу Конгресу, до складу якої увійшли О. Івченко, В. Борейчук, М. Олійник, М. Пшевлоцький, С. Брацюнь, Б. Борович, Р. Дідусь, Б. Дяків, А. Лопушанський, В. Хоменко, В. Чибрас.

За рекомендацією XI Збору, на засіданні Головного Проводу головою Контрольної комісії обраний Я. Лемик.

На засіданні Головного Проводу було визначено термін для проведення обласних звітно-виборчих конференцій – до 1 квітня 2008 року.

Головний Провід прийняв рішення звернутися до Президента України В.Ющенка щодо присвоєння Олегу Ольжичу звання "Герой України".

Інф. "НіД".

ВІТАЄМО!

12 листопада виповнилося 50 років голові секретаріату Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Ігорю ДАНИЛИСІ.

Шановний друже Ігоре! Конгрес Українських Націоналістів сердечно вітає Вас з ювілейною датою.

Знаємо Вас як незламного борця за Українську державу.

Зичимо Вам міцного здоров'я, особистого щастя, невичерпної енергії, надійних друзів, крилатих мрій і сподівань.

Впевнені, що Ваш досвід, знання і патріотизм й надалі сприятимуть справі зміцнення Української держави.

Олексій ІВЧЕНКО,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ПИШІТЬ ПРО НАШУ ІСТОРІЮ

Шановна редакція! Довгий час я передплачую і читаю вашу газету. Своїм змістом вона відповідає сьогоденню. Хотілося б, щоб і надалі було більше статей про історичне минуле нашої багатострадальної неньки-України, про голодомор 1932–1933 рр., про репресії 1937–1938 рр., воїнів ОУН-УПА, критики на адресу тих, хто плюндрує нашу Державу, мову та культуру.

Про себе: я 1929 року народження, українець, учасник війни, ветеран праці, інвалід 2-ї групи. Закінчив три військових училища, історичний факультет Київського державного університету імені Тараса Шевченка (заочно). Маю більше 50 друкованих статей на історичну тему, книжку "Рідний край Макарівщина", готується до друку книжка "Історія села Рожева".

З повагою до вас,

Г. ШУЛЬКЕВИЧ, с. Рожів, Київська область

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ВІД ПЕРШОЇ ОСОБИ

ОЛЕКСІЙ ІВЧЕНКО: НАЦІОНАЛІСТ, ГРОМАДЯНИН, ПРОФЕСІОНАЛ

Інтерв'ю з головою Конгресу Українських Націоналістів, колишнім головою НАК "Нафтогазу України" О. Івченком, фрагменти з якого ми вміщуємо, повністю опубліковане на сайті "Української правди".

– Як Ви заробили свій перший мільйон?

– Я почав заробляти гроші з сьомого класу. Батьки тяжко працювали, щоб ми – я і мої старші сестри отримали вищу освіту. І ми отримали. А я з самого дитинства думав про те, щоб скоріше почати заробляти гроші.

Після сьомого-восьмого класу я з бригадою комбайнерів поїхав у Ростовську область на збір врожаю помічником комбайнера. В перший рік я привіз 500 рублів і сім центнерів зерна. А після дев'ятого класу поїхав з чоловіком старшої сестри прокладати шосейну дорогу. Ми розбивали великими молотами каміння і навколішки викладали його в пісок.

Пам'ятаю, за літо я заробив десь 700-800 рублів. Це були дуже великі гроші! А після школи вступив у Львівський політехнічний інститут на будівельний факультет. За всі студентські роки я жодного разу не їздив на практику, в будзагони...

– Тобто Ви ухилялись?

– Так. Ухилявся. Це все нічого не давало, студентів просто використовували. Я робив якісь довідки лікарняні і в мене було три вільних місяці. Я зібрав хлопців, ми сформували будівельну бригаду і після першого й другого курсу їздили в Сургут ремонтувати корівники, ферми, дитячі садки і таке інше.

Все це було, звісно, нелегально. Я був бригадиром, і для мене це була реальна практика: наряди, процентовки, калькуляції... Потім вже до п'ятого курсу ми їздили в Казахстан – будували чотириквартирні будинки. За три місяці здавали по п'ять-шість таких будинків.

Заробляли дуже серйозні гроші на той час. За сезон я привозив десь 6–7 тисяч рублів! Пам'ятаю, після п'ятого курсу я навіть на роботу по розподілу запізнився – так йшли заробітки. Коли закінчив інститут, купив першу машину – "шістку" кольору морської хвилі. А після інституту мене направили в облавтодор майстром з будівництва мостів.

Я зробив виробничу кар'єру дуже стрімко – не будучи членом Компартії, за чотири роки від майстра став директором заводу залізобетонних виробів.

Мені було 27 років. А в 90-му, коли тільки починались кооперативи, я пішов з посади. Пам'ятаю, директори застерігали, мовляв, дурний, ну що ж ти робиш! Я відповів: "Хлопці, через два роки ви будете стояти у мене в черзі за зарплатнею". Так, до речі, і сталося.

Я зареєстрував перше мале підприємство в Івано-Франківську – так воно і за реєстром було №1. "Інтерсервіс".

Зібрав науковців, і ми одні з перших почали займатися комп'ютеризацією банків. Тоді ще ніхто того не знав – ми почали возити комп'ютери з Києва, з Москви. На той час ми дуже гарно заробляли!

– А яке це все має відношення до "Нафтогазу"?

– Наше підприємство розрослося, ми почали торгувати іншими речами. Десь у 1992 році почали торгувати нафтопродуктами. Суми були величезні.

На той момент такими олігархами, як Бакай, Пінчук, Тимошенко, і "не пахло"! Вони тоді ще хто консервами торгував, як Бакай, хто ще чимось...

А я тоді вже – в 1993 році – їздив на шестисотому мерседесі, який ми офіційно купили для фірми за живі гроші.

– А як Ви опинились у великому газовому бізнесі?

– Коли, здається, в 1994 році дали трейдерам дозвіл на торгівлю природним газом, вони почали шукати на місцях, хто буде допомагати заключати договори. Тоді в Івано-Франківськ приїхали представники "Інтергазу" Бакая – спочатку Ігор Черкасов, потім – голова правління "Інтергазу" Ігор Шаров.

– Вам подобався стиль управління Бакая?

– В мене до нього неоднозначне ставлення. Якщо бути відвертим, коли Бакай був президентом "Інтергазу", він не займався господарською рутинною роботою. Цим займалися заступники, в тому числі я, Шаров.

Бакай грав більш представницьку роль, домовлявся на політичному рівні. І, треба визнати, в нього це виходило досить успішно. Саме він, наприклад, домовився, щоб "Інтергаз" отримав квоту на реалізацію газу в Україні.

Якщо говорити про наші особисті стосунки..., то ми розійшлися в 1998 році, бо він не виконав переді мною контрактних умов. Як виявилося, не тільки переді мною...

– Що саме?

– Все. Були контрактні зобов'язання, включаючи житло в Києві, заробітки, частина прибутку, яку я мав отримувати. З Бакаєм ми більше ніколи не спілкувалися. Я тоді пішов на вибори, програв Стецько, почалося інше життя...

– А як Вас призначили головою НАК "Нафтогазу України"?

– Мені запропонував Президент особисто. І одразу скажу, що ініціатива була не з мого боку. Я сам себе не лобіював.

– Ну, може, хтось Вас рекомендував?

– Я про це не знаю. Я думаю, що Президент знав про мої фахові здібності, тому що я вже був його радником з питань паливно-енергетичного комплексу, коли він працював прем'єр-міністром.

– Ви давно знаєте Віктора Ющенка?

– Ми познайомилися ще коли він працював головою Нацбанку. Віктор Андрійович приїжджав в Івано-Франківськ оглядати приміщення, яке купував Нацбанк. А власником цього приміщення був мій близький колега і друг Анатолій Попадюк.

– А Вам пропонували тільки посаду голови НАКу?

– Якщо говорити відверто, то мені були запропоновані ще посади губернаторів деяких західних областей. Але про це навіть мова не могла йти, бо я не мав наміру бути губернатором.

– Під час Вашої роботи в НАК "Нафтогаз України" до вас було дуже багато нарікань. Наприклад, з приводу того, що Ви підписували фінплан НАКу, який неможливо було виконати...

– Але ж я його виконав!

– Так, і при цьому з компанії надходили великі кошти в бюджет...

– Це правда. За підсумками 2005 року НАК заплатив 11,5 мільярдів в бюджет, хоча до того платили не більше 4,5–5 мільярдів на рік. Це при тому, що в березні 2005 року Бойко залишив мені 500 мільйонів доларів боргу перед Туркменистаном, 1 мільярд 250 мільйонів доларів перед Газпромом і ще 8 мільярдів кубометрів російського газу, які щезли з газосховищ. Як потім виявилося, Бойко продав їх. Але ми все це повернули...

– У багатьох досі залишається питання: за рахунок чого Ви повернули гроші...

– Це були кошти, отримані від транзиту, і кредитні кошти, які ми отримували на дуже гарних умовах – беззаставні бланкові гроші під 5-6%. Таких дешевих кредитів ні до мене, ні після в "Нафтогазі" ніхто не отримував! Навіть уряд не отримує таких дешевих грошей – вони мають максимум 8%, а НАК сьогодні, до речі, отримує від АльфаБанку гроші під 11,5%.

– А чому під державні гарантії грошей не дають, а НАКу давали?

– Бо ми вперше за все існування "Нафтогазу" провели міжнародний аудит за всіма стандартами. Такий аудит не проводився ні до того, як бачимо, ні після.

Коли ми опублікували результати аудиту, то вперше виявилося, що НАК може бути прибутковою компанією. Нам почали довіряти. Крім того, у 2005 році ми зекономили більше 4 мільярдів гривень на витрати....

– Про економію в НАКу більше знають з історії про ваш Мерседес. Як можна було закуповувати такі автомобілі, коли стан компанії був не в кращому стані?

– В прекрасному був стані НАК!

– Але чи дійсно була необхідність в такому авто?

– Була необхідність! І я ні на хвилинку не шкодую, попри всі чорні піари, які, до речі, використала і "Українська правда".

Коли я прийшов до "Нафтогазу", мені показали витрати, які ми несли по гаражу. Виявилося, що ми орендували більше 60 автомобілів. При цьому розцінки були втричі дорожчі. За ту суму, яку НАК платив за оренду 40 автомобілів, можна було купити втричі більшу кількість автомобілів!

Перше, що я зробив – розірвав договори на оренду цих автомобілів. Ми зекономили на цьому 4 мільйони гривень. І я дав команду закупити 10 автомобілів на баланс "Нафтогазу". В тому числі і цей Мерседес.

Він був куплений в розстрочку. За нього було сплачено аванс 10%, і протягом трьох років можна було його викупати. А тепер я запитаю вас, чи ви знаєте, на якому Мерседесі їздив попередник? На шестисотому! Який потім потрапив у аварію, і тому потрібна була нова машина.

А який купив я? П'ятисотий! Чому ж за шестисотий попередника ніхто не звинувачує? Я його купив з прибутку, а не зі збитку, на відміну від попередника.

– Добре, а яка була необхідність під час відряджень до Еміратів зупинятись у готелі Бурдж Аль Араб?

– А це що?

– Це найдорожчий готель у світі. Кажуть, що там ваші рахунки сплачував НАК "Нафтогаз України".

– Я, коли офіційно їздив в Емірати (у нас там є спільне підприємство), то ми там жили в якомусь готелі, назву якого я не пам'ятаю. І цю назву, що ви назвали, я не знаю.

– А тих шалено дорогих сніговиків по 150 тисяч гривень теж не було?

– Та це взагалі окрема цікава історія! Це та дама (заступник Генпрокурора Тетяна Корнякова – УП) прокудахтала на засіданні Кабміну, а потім не знала, як з цього виходити. Бо насправді ніяких сніговиків під час мого головування в НАК не було. Ця ж дама розказала про святкування Нового року – з 2004-го на 2005-й. Але ж я в той час в "Нафтогазі" ще не був! Я взагалі не святкував Новий рік в Нафтогазі, бо я був на переговорах з Путіним.

– Можливо, вам самим треба було вкладати гроші в піар?

– Може, це була моя помилка. Але я думав, що, якщо я буду добре робити справу, то це буде найкраща реклама.

В мне не було часу навіть для прес-конференції, не те, що піар!

– Під час вашого головування в НАКу між Росією і Україною істотно погіршилися стосунки в газовій сфері. Ви відчуваєте особисту відповідальність за те, що саме Ваша позиція стали причиною виникнення конфліктів з Газпромом, причиною розірвання договорів…

– Назвіть хоча б один договір, який я розірвав з Росією або Туркменистаном. Жодного! Навіть якщо б я захотів це зробити, без уряду, як голова НАКу, я не мав на це права.

У нас є міжурядова угода, яка діє до 2013 року. Існують протоколи, де повинні бути вказані ціни на газ та транзитна ставка.

Що заважало уряду Тимошенко, Єханурова, Януковича підписати ці протоколи? Вони ж казали, що стосунки з Росією покращилися! То чому ж досі не підписані протоколи?!

– Але ж і Ви для цього нічого не зробили...

– Я ж не уряд! 2006 року мені довелося зробити майже неможливе – підписати міжгосподарські угоди без цих протоколів. Більше того, я перепідписав прямий контракт з Ніязовим (з 58, за Бойка, на 44 долари на 2005 рік). Це був перший в історії газових переговорів випадок пониження ціни на газ. Я їздив до Ніязова за 2005 рік десять разів. Стільки не їздив ніхто. У мене була сильна позиція. Я думаю, що я як переговорник, просто як людина сподобався президенту Ніязову, він мене поважав як опонента.

Записав Мустафа НАЙЕМ

Закінчення буде.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

КРИЗА СВІТОВОГО ЛІБЕРАЛІЗМУ

Будь-які найпрогресивніші для свого часу ідеї та ідеології, врешті-решт, неминуче деградують і вироджуються, перетворюючись з рушія суспільного прогресу на його гальмо. За таких умов суспільство втягується до смуги кризи і починає активно шукати нові ідеї, створювати нову ідеологію, висувати нових лідерів, їхніх носіїв. Так завжди було і буде.

Донині навіть у багатьох нових підручниках з економічних, географічних, країнознавчих та інших дисциплін за інерцією повідомляють, що за показниками ВНП після США стоїть Японія, потім – Німеччина, а за ними – країни Великої сімки. При цьому обов'язково стверджується, що всі ці держави досягли таких успіхів завдяки реалізації на практиці ідей західного лібералізму і демократії. Донедавна так і було. Навіть японці створили "економічне диво", пристосувавши до своїх умов принципи американського лібералізму. Однак нині японське суспільство, ніби без будь-якої причини, скотилося в безодню комплексної глибокої кризи. Почався етап пошуку нових ідей, який закономірно призвів до відродження японського націоналізму й орієнтування на глибинні національні цінності. Японці, як старий мотлох, викидають на смітник ідеї лібералізму, придивляючись до Китаю, який щорічно дивує світ своїми стабільними 12% приросту валового національного продукту (ВНП). Факти, як відомо, річ уперта. Так ось вони, тобто факти, вказують на те, що на початку 2007 року Китай перебуває на другому місці у світі за щорічним валовим національним продуктом. При цьому він впевнено наздоганяє США.

Японію відтіснили на третє місце, і вже її швидкими темпами наздоганяє Індія. Німеччина відійшла на четверте місце. Її, в свою чергу, наздоганяють Бразилія, Аргентина, Мексика, Індонезія. Росія взагалі перебуває дуже далеко. При цьому абсолютно безглуздими видаються претензії цієї країни на Велику вісімку. Факти і реалії сьогодення однозначно вказують на те, що європейські ідеї лібералізму перебувають у стадії гострої кризи. Європейці, хоч би де вони жили, хай навіть в Америці чи Африці, деградують і вироджуються – і фізично (депопуляція, наркоманія, СНІД, гомосексуалізм тощо), і морально (комунізм, фашизм, лібералізм, сіонізм). Усе це – європейські ідеї, європейська ідеологія і європейські "цінності", які вже віджили своє. Європа і європейці нині очевидно програють, наприклад, азійським народам, і не тому, що харчуються гірше за індусів чи китайців, чи то мають відсталішу систему медичного обслуговування, а через кризу духовну, кризу ідей і власних лідерів, які є носіями застарілої ідеології.

У чому ж криються реальні основи кризи європейського лібералізму? Вони приховані в неминучому переході, науково кажучи, тези в антитезу. В реальному житті відбувся неминучий перехід прогресивних ідей свободи, братерства і рівності в ідеї вседозволеності, розпущеності, безвідповідальності, егоїзму. І що далі, то більше. Що це справді так, свідчать факти. Візьмімо хоча б усі ці комісії, які приїжджають до України з ЄС. Що найбільше їх цікавить? Я не чув, щоб вони хоч раз зацікавилися, як живе і чому так живе більшість українців. Усі ці комісії байдужі до кричущої несправедливості в Україні стосовно української нації і української мови. Їм байдуже, хто і чому обкрадає наше суспільство, чому знищено 7 млн українців і 6 млн емігрувало, хто володіє нашими засобами масової інформації, нашими заводами і фабриками, чому майже 70% україномовних громадян держави не мають відповідного забезпечення українськими газетами, телебаченням, журналами, книгами, інтернетом тощо.

Їх не цікавить, чому ця найбагатша природними ресурсами європейська країна не може забезпечити своїм громадянам нормальні умови життя за європейськими стандартами. Натомість усі європейські комісії з прав людини одразу прямують до в'язниць. де утримуються серійні вбивці. Адже, виявляється, треба взяти під жорсткий контроль, як вони харчуються, чи отримують за європейськими стандартами потрібну кількість калорій, чи обладнані їхні індивідуальні камери кондиціонерами, чи м'які їхні ліжка... Цілковитий дебілізм. Повне виродження ідей лібералізму. Те, що їдять рядові законослухняні українці, на яких ліжках вони сплять за межами в'язниці, євроконтроль не цікавить. Розібравшись із серійними вбивцями, європейські комісії перевіряють стан справ з сексуальними меншинами. Чи не порушуються їхні права. Чи не подивився хтось і колись на когось, не дай Боже, косо... "Чому це у вас не реєструються одностатеві шлюби?!", – картав мене один європейський дебіл. – Нехай вони всиновлюють хлопчиків". "А що вони робитимуть з хлопчиками, вас не цікавить?", – запитав я. "Не цікавить, – відповів він, – бо ж у нас демократія". Ось така вона, "демократія". Для злодіїв, бандитів, збоченців. Це і є цілковите виродження і деградація колись прогресивної ідеї. Те саме і з іншими меншинами – національними і релігійними. "Ось сатаністи у вас є релігійною меншиною, то чому це їм не можна здійснювати свої ритуали на вулицях чи в парках?" – запитував мене один європейський мудрагель-ліберал. До нас в Україну наїхало немало національних меншин, які не змогли себе знайти на батьківщині. До речі, часто-густо через конфлікт із законом. "То чому це ви їх заарештовуєте, коли вони торгують наркотиками? Це ж національні меншини, – бризкаючи слиною, картав мене один ліберал з Нідерландів. – Чому це відсоток засуджених "нацменів" у вас більший за їхню частку в населенні України?!" "А ви перевірте, як представлені українці, корінна нація, в парламенті, серед олігархів, – запропонував я. – Чому вас цікавлять тільки меншини? Чому справедливість повинна бути лише для меншості, а не для більшості, для гіршого, а не для кращого, для злочинного, а не для законослухняного?" Нині незаперечним і страшним фактом української дійсності є те, що завдяки лібералам в Україні засуджені серійні вбивці живуть краще, ніж основна маса населення держави. Це неспростовний факт. І все це завдяки лібералам і ліберальним "цінностям". І нікого це не цікавить у "демократичній" Європі. Хіба це не очевидна деградація ідей лібералізму? Хіба це не внутрішнє самозаперечення нинішньої європейської цивілізації? Нині ми на порозі усвідомлення цих фактів і простих істин. У цьому зв'язку величезну фору отримають ті партії, рухи й організації, окремі люди, які зможуть продукувати і поширювати нові ідеї і створити нову ідеологію, що стануть адекватними нашому часові. Велике значення матимуть також новітні організаційні структури, побудовані на основі нових ідей і нової ідеології. Час західного лібералізму однозначно минає. Новий історичний етап неодмінно покличе нових людей, нові організації, нові нації, нові країни, новітні суспільні технології. Як свідчить історичний досвід, такими є нації, розміщені на транскомунікаційних ділянках нашої планети. Саме до них і належать українці. Хоч би як шаленіли наші вороги, а Україна і українці вже обрані історією і стануть провісниками радикальної і кардинальної перебудови світу.

Євген РОМАНИШИН,
заслужений лікар України,
член правління ООВУТ "Просвіта"
ім. Т. Шевченка,
м. Івано-Франківськ

За матеріалами Інтернет-видання
"Народний оглядач"

ДО ДНЯ ПИСЕМНОСТІ І МОВИ

МОВА – ДУША НАРОДУ

Як відомо, без загальнонаціонального правопису не може обійтися жодна літературна мова. Єдина орфографія сприяє усталенню мовних норм. Усе це, безсумнівно, підносить національну культуру, невід'ємною частиною якої є мова. Український правопис, що має більш як тисячолітню історію, поділяється на чотири основні етапи становлення: перший – XI–XVI ст., другий – XVI–XVIII ст., третій – XVIII–XIX ст., і четвертий, розпочатий з першої чверті XIX ст., коли наша мова формувалася на народній основі.

1 січня 1929 року був затверджений і запроваджений новий український ("харківський") правопис, на основі якого видатний лексикограф і мовознавець Григорій Голоскевич уклав "Правописний словник", за який заплатив своїм життям (був заарештований 17 січня 1929 року, засуджений до п'яти років ув'язнення, висланий до Тобольська. Там і покінчив життя самогубством). На теперішній момент словник витримав тринадцять видань (останнє вийшло накладом усього 3000 прим.(!)).

Історія лінгвоциду в Україні – це окрема тема, якій присвячують цілі книги. Цілком зрозуміло, що за майже вісімдесять років багато чого змінилося. Зараз немає жодної потреби писати або говорити *пляни, бльок, клюб* тощо, адже *плани, блок* і *клуб* не суперечать українській граматиці. Але водночас, перегортаючи сторінки словника, розумієш, що горемовознавці виконали наказ Москви максимально наблизити українську мову (так само, як і білоруську) до російської. З нашої мови було вилучено тисячі слів і фразеологізмів, яким були приписані страшні гріхи совєтчини на кшталт "діялектизм", "штучний архаїзм", "розмовне", "штучна розбіжність між російською та українською мовами" тощо. Григорій Голоскевич посилається на чисто українські традиції. Це написання слів *авдиторія, павза, кловн* (правило милозвучности, чергування *у* з *в*), *лавреат* (бо корінь слова *лавр*); передача німецького дифтонга (звукосполуки) *еі* через *ай*: *Айнштайн* (замість призвичаєного Ейнштейн); слова, що запозичені з грецької мови, які пишуться з літерою τ (тета) передавати відповідно й кириличною Т, а не Ф: *Теодосія*, *мітологія*, *катедра*, *Голгота*. Автор замість усталеного хімія подає *хемія*, що, звісно, можна скоріше пояснити (приміром, усі кажуть Chemical brothers); написання назв українських міст через *і*, а не через *о*: Севастоп*і*ль, Симфероп*і*ль, Маріуп*і*ль. Кремлівські "лінгвісти" на славу попрацювали, остаточно скасувавши в українській мові форму двоїни: *дві руці, три хаті* тощо. До речі, ця форма доводить стародавнє походження нашої мови, адже ще в літописах вона присутня. Під удар потрапили знахідний відмінок у словосполученнях *пасу вівці, веду дівчата* і т. п.; закінчення *и* в родовому відмінку іменників третьої відміни жіночого роду: *любови, радости, Руси*... Також зрівняли з "язиком мєждународного общєнія" *претенсія, диносавр* тощо, відповідно на *претензія, динозавр*; українські *радіюс, акваріюм* стали радіусами та акваріумами. Словник обґрунтовує написання *матеріяльний* (бо матерія), *поліціянт* (бо поліція) і т. д.

Окрема тема – це букви *Ґґ* та *Ґг*. Свого часу Ґг скасували, назвавши "націоналістічєской". Після здобуття незалежності її повернули, а мова наша досі вражена вірусом "всесоюзной совєтской" транскрипції. Свого часу, після візиту американського віце-президента Ала Гора до Києва, шпальти газет сяяли ледь не скандалом, бо в нас його називали *Г*ором. А wore – вимовляється як гор – англійською значить "повія". Майже в усіх сучасних часописах ми досі бачимо харакірі, хеппі-енд, хокей, Хемінгуей, замість правильної транскрипції латинського "h" українського "г", а "g" – відповідно "ґ": *г*аракірі, *г*еппі-енд, *г*окей, *Г*емінгвей; відтак, наші *Ґ*алини та *Ґ*ришки в закордонних паспортах стають *Г*алинами та *Г*ришками (Galyna, Gryschko)...

Становлення сучасної української мови можна назвати п'ятим етапом в її історії. Посилатися можна лише на байдужість (яка є гріхом і злочином) до справжньої української мови, до нашої національної культури. Ті ЗМІ, котрі свідомі ситуації, що склалася, беззаперечно мають переходити на правопис 1929 року (із незначними змінами), не чекаючи відповідного дозволу "зверху", бо тим, що "зверху", глибоко плювати на стан і розвиток української мови. Деякі ЗМІ вже перейшли, але цього замало. Це мають зробити всі, не кажучи вже про патріотичні видання. Як не ми, то хто, як не зараз, то коли?..

ГРИВА
м. Харків

ІСТОРІЯ СВІДЧИТЬ

ФАШИСТСЬКИЙ МЕЧ КУВАВСЯ В СРСР

"Відродження німецьких збройних сил у Радянській Росії залишається однією із вражаючих глав сучасної історії. Воно підготовлялося протягом одинадцяти років (1922–1933 рр.) потай від усього світу. Саме тут, у Росії, значною мірою були закладені основи майбутніх наступальних збройних сил Німеччини, що стали у 1939 році жахом для Європи, а в 1941 – звалилися на СРСР.

Німецькі наступальні збройні сили – Вермахт – у минулому значною мірою вигодувані таємно й за повної згоди й підтримки Радянського уряду. Фашистський меч, занесений над світом, кувався в СРСР. Адже дійсно, протягом шести років – з 1933 до 1939 року – "з нічого" створити сильний військово-повітряний флот і мати найпотужніше на той період часу танкове озброєння було б не під силу навіть генієві в галузі будівництва збройних сил.

Візит німецьких солдат в розташування радянських військ поблизу Брест-Литовська.

Сталінський уряд робив масові поставки саме тих дефіцитних матеріалів, без яких неможливо було виробництво літаків, танків, підводних човнів. Безперебійні надходження з СРСР хліба й м'яса, масла і яєць дозволило Німеччині, де діяла карткова система, створити необхідні продовольчі запаси на випадок війни. Досить сказати, що поставки Радянського Союзу Німеччині в 1939–1941 роках становили більше 40% радянського експорту й значно послабляли ефект англійської блокади.

Протягом сімнадцяти місяців після підписання радянсько-німецького пакту Німеччина одержала з Радянського Союзу 865 тисяч тонн нафти, 140 тисяч тонн марганцевої руди, 14 тисяч тонн міді, 3 тисячі тонн нікелю, 101 тисячу тонн бавовни–сирцю, більше 1 мільйона тонн лісоматеріалів, 11 тисяч тонн льону, фосфатів, платини й майже півтора мільйона тонн зерна. Через радянську територію проходив транзит стратегічної сировини й продовольства із країн Тихоокеанського басейну. СРСР фактично перетворився в позавоюючого союзника Гітлера. "Сталін став інтендантом Гітлера" (Л. Троцький). Додамо: інтендантом у форсованій підготовці війни проти Радянського Союзу.

Німецькі командири не порушували заборон до певного часу й не готувалися до агресивних воєн на своїх полігонах. Вони робили це... на території Радянського Союзу. Сталін надав німецьким командирам усе те, чого вони не мали права мати: танки, важку артилерію, бойові літаки. Сталін виділив німецьким командирам навчальні класи, полігони, стрільбища, відкрив доступ німецьким командирам до найпотужніших у світі радянських танкових заводів: дивіться, запам'ятовуйте, переймайте. Сталін з якоюсь метою не шкодував засобів, сил і часу на відродження німецької ударної могутності. Навіщо? Проти кого? Звичайно, не проти самого себе! Тоді проти кого? Відповідь одна: проти Європи. Ще до приходу Гітлера до влади радянські лідери назвали його таємним титулом – Криголам Революції. Сталін розумів, що Європа вразлива тільки у випадку війни і що Криголам Революції зможе зробити Європу вразливою. Адольф Гітлер, не усвідомлюючи того, розчищав шлях світовому комунізму. Криголам Революції робив найбільші злодіяння проти світу й людства і своїми діями дав Сталіну моральне право в будь-який момент оголосити себе "Визволителем Європи", замінивши коричневі концтабори червоними. Комуністи самі визнають, що руками Гітлера вони розв'язали в Європі війну й готували раптовий удар по самому Гітлеру, щоб захопити зруйновану ним Європу. Викриваючи фашистів, ми зобов'язані викривати й радянських комуністів, які заохочували нацистів на здійснення злочинів і мали намір результатами їхніх злочинів скористатися. Цього цілком достатньо для того, щоб поставити радянських комуністів до стіни ганьби й посадити їх на лаву підсудних поруч із фашистами, а то й попереду.

Оргкомітет з підготовки
міжнародного суду
над злочинами комунізму
проти людства

У зв'язку з передачею радянському командуванню Брест-Литовської фортеці відбувся марш радянських і німецьких військ. 22 вересня 1939 р.

ГЕНЕРАЛЬНА УГОДА

про співробітництво, взаємодопомогу, спільну діяльність між Головним управлінням державної безпеки НКВС СРСР і Головним управлінням безпеки Націонал-соціалістичної робітничої партії Німеччини (Гестапо)

час підписання:
м. Москва, 11 листопада 1938 р.
15 година 40 хв.

Народний Комісаріат Внутрішніх Справ Союзу РСР, далі за текстом НКВС, в особі начальника Головного управління державної безпеки, комісара держбезпеки 1-го рангу Лаврентія Берії, з однієї сторони, й Головне управління безпеки Націонал-соціалістичної робітничої партії Німеччини, в особі начальника четвертого управління (Гестапо) Генріха Мюллера, на підставі доручення №9 1-448/12-1, від 3 листопада 1938 р., виданого шефом Головного управління безпеки Рейхсфюрера СС Рейнхарда Гейдріха, далі за текстом Гестапо, з іншого боку, уклали справжню генеральну угоду про співробітництво, взаємодопомогу, спільну діяльність між НКВС і Гестапо.

§ 1. п. 1. Сторони бачать необхідність у розвитку тісного співробітництва органів державної безпеки СРСР і Німеччини в ім'я безпеки й процвітання обох країн, зміцнення добросусідських відносин, дружби російського й німецького народів, спільної діяльності, спрямованої на ведення нещадної боротьби із загальними ворогами, що ведуть планомірну політику з розпалення воєн, міжнародних конфліктів і поневолення людства.

п. 2. Сторони, що підписали дану угоду, бачать історичну необхідність такого рішення й будуть намагатися робити все для зміцнення впливу й силових позицій своїх країн в усім світі, не заподіюючи взаємної шкоди. Беручи до уваги історичні процеси в розвитку міжнародних відносин, за яких СРСР і Німеччина є лідируючими країнами, а так само, що між нашими урядами встановлюються гарні відносини, між народами міцніє дружба й співробітництво, у той же час бажання загальних ворогів СРСР і Німеччини, спрямоване на роз'єднання добросусідських відносин, розпалення недовіри, ворожості, відвертої ворожнечі й реваншистських випадів, НКВС і Гестапо поведуть спільну діяльність у боротьбі зі спільними ворогами й будуть інформувати уряди своїх країн про результати такої діяльності.

п. 3. Усвідомлюючи, що зміни у світі, які відбулися останнім часом, подають нашим країнам унікальний шанс встановити у світі новий порядок, ґрунтуючись на примату, бажаючи додати динамізм відносинам між СРСР і Німеччиною, сторони домовилися про нижченаведене:

§ 2. п. 1. НКВС і Гестапо будуть розвивати свої відносини в ім'я процвітання дружби й співробітництва між нашими країнами.

п. 2. Сторони поведуть спільну боротьбу із загальними основними ворогами:

– міжнародним єврейством, його міжнародною фінансовою системою, іудаїзмом та іудейським світоглядом:

– дегенерацією людства, в ім'я оздоровлення білої раси й створення євгенічних механізмів расової гігієни.

п. 3. Види й форми дегенерації, що підлягають стерилізації й знищенню, сторони визначили додатковим протоколом №1, що є невід'ємною частиною даної угоди.

§ 3. п. 1. Сторони будуть усіляко сприяти зміцненню принципів соціалізму в СРСР, націонал-соціалізму в Німеччині, і переконані, що одним з основних елементів безпеки є процес мілітаризації економіки, розвиток воєнної промисловості й зміцнення міці й дієздатності збройних сил своїх держав.

п. 2. Сторони будуть сприяти розвитку співробітництва у військовій галузі між нашими країнами, а при необхідності війни сприяти проведенню спільних розвідувальних і контррозвідувальних заходів на території ворожих держав.

§ 4. п. 1. У випадку виникнення ситуацій, що можуть створити на думку однієї зі сторін загрозу нашим країнам, вони будуть інформувати один одного й негайно вступати в контакт для узгодження необхідних ініціатив і проведення активних заходів для ослаблення напруженості й для врегулювання таких ситуацій.

§ 5. п. 1. Сторони надають важливого значення розвитку й поглибленню професійної діяльності. Обмін досвідом і зустрічі, відрядження співробітників обох відомств будуть здійснюватися на постійній основі.

п. 2. Керівники НКВС і Гестапо, співробітники служб обох відомств будуть мати регулярні зустрічі для проведення консультацій, обговорення інших заходів, що сприяють розвитку й поглибленню взаємин між нашими країнами.

§ 6. п. 1. Сторони будуть сприяти розширенню й поглибленню співробітництва між нашими країнами в галузях:

– воєнної промисловості;
– літакобудування;
– економіки,
– фінансах;
– науково-технічного співробітництва;
– в галузі енергетики;
– науки й техніки;
– в галузі таємниць, теозоології, теософії, паранормальних і аномальних явищ, що впливають на соціальні процеси й внутрішнє життя держав.

§7. п. 1. Кожна зі сторін буде сприяти полегшенню, наскільки це можливо, на основі взаємності, візового режиму в'їзду співробітників обох відомств у наші країни.

§ 8. п. 1. Сторони будуть містити в міру необхідності додаткові угоди з метою реалізації положень даної угоди.

§ 9. п. 1. Дана угода набуває чинності в день її підписання строком на п'ять років і буде автоматично продовжуватися на наступні п'ятирічні періоди.

Текст угоди видрукуваний на російській і німецькій мовах у єдиному екземплярі, кожний з яких має однакову силу, скріплений підписами й печатками представників НКВС і гестапо. Російський текст угоди залишається в НКВС, німецький – у гестапо.

Начальник Головного управління
державної безпеки Народного
Комісаріату Внутрішніх Справ СРСР,
комісар держбезпеки 1 рангу
Л. БЕРІЯ,
начальник четвертого управління (Гестапо)
Головного управління безпеки
націонал-соціалістичної робітничої
партії Німеччини
бригаденфюрер СС Г. МЮЛЛЕР

КОМУНІЗМУ НЕ МИНУТИ "НЮРНБЕРГА"

Доведення до свідомості народу історичної правди про Організацію Українських Націоналістів та Українську Повстанську Армію – надзвичайно важлива ділянка нашого державного будівництва. Досить сказати, що всі програші патріотичних сил у боротьбі з ворогами України обумовлені тим, що широкі народні маси обдурені штучно створеним Москвою та її прислужниками брехливим привидом бандерівщини, який ніколи не мав і немає нічого спільного з історичною правдою.

Президенту України Віктору Ющенку роблять честь його Укази, спрямовані на реабілітацію УПА. На жаль, поки що ті дуже важливі документи не вирішують проблеми.

Справа в тому, що комуно-імперські пропагандисти та їхні спадкоємці, рятуючи від викриття свою злочинну енкаведистсько-садистську рать, сховали її за спини воїнів Червоної Армії: то, мовляв, УПА стріляла в спини червоноармійців.

Про брехливість таких вигадок свідчить, наприклад, те, що сталося в ту пору з родиною мого батька, який загинув на фронті. Всього їх було дев'ятеро братів, і лише два померли своєю смертю, решту забрали голод, репресії, війна. До 1939-го року ЧК-ГПУ-НКВД, що їх у народі називали "чорним вороном", нищили наш народ на повну потугу своєї державної підлості. Тільки в 39-у році українці на Сході країни змогли дихнути вільніше, бо всі кадри репресивного апарату були кинуті на Західну Україну.

І ось тепер наш Президент став наївно закликати до примирення вояків Української Повстанської Армії, чим фактично визнав наявність такого конфлікту. У президентському заклику до примирення відсутня будь-яка логіка, бо виходить, що мусять слізно покаятися вояки УПА, за якими немає ніяких злочинів.

Оскільки примирення не сталося, Президент почав видавати Укази, які у багатьох громадян викликають внутрішній протест. Адже далеко не кожна людина здатна самотужки подолати добре накатані стереотипи і докопатися до історичної правди, тим більше, що ту правду можна знайти лише в невеличких виданнях, що їх затоплює злива денаціоналізованої преси. Взяти хоча б нашу чудову газету "Нація і держава". На жаль, вона ніби з вітряками воює, бо читають її лише ті, кого в злочинності комунізму та російського імперіалізму переконувати не треба. В кіосках Сум немає не тільки "Нації і держави", а й будь-якої україномовної газети. І така картина в Україні спостерігається майже всюди...

Неважко уявити той час, коли вся антиукраїнська преса накинеться на нашого Президента, який, мовляв, на тлі зубожіння народу не знайшов іншої справи, як реабілітувати "фашистське охвістя". Тоді й без того невисокий його рейтинг упаде ще нижче, і на місце Ющенка прийде людина, що з радістю віддасть нас на розтерзання катам нашого народу.

Питання про УПА безглуздо виносити і на розгляд Верховної Ради, бо там ця справа перетвориться лише в чергову зливу бруду, вилитого на УПА, в брутальне топтання на могилах, адже "український" депутат поки що не несе ніякої відповідальності за свої словеса.

Переконаний, що правди про УПА слід добиватися лише через Верховний Суд. Треба тільки до нього як слід підготуватися: зібрати всі необхідні матеріали, факти, свідків, висновки різних експертів.

Треба забезпечити максимальну відкритість процесу, що має перетворитися в "Нюрнберг-2", в результаті якого світ, нарешті, побачить і почує всю правду про злочинність комуністичної ідеології, про злочини, скоєні комуністичним режимом проти українського народу.

Володимир ТОВКАЧ,
с. Юнаківка,
Сумська область

ПАМ'ЯТЬ

ТАЄМНИЦЯ ХРЕЩАТОЇ

Під час освячення пам'ятника

Хрещата – назва гори на Лемківщині, що знаходиться на висоті 1000 метрів над рівнем моря. Сьогодні найзручніший шлях сюди – лісові стежки від села Команьчі. Колись тут, у часи оборони військами УПА нашого краю від польсько-фашистського-більшевицького терору, геноциду, депортації, було споруджено найбільший підземний шпиталь завдовжки 30 метрів, де лікувалися й одужували важкопоранені і хворі повстанці.

Варто зауважити, що місце для шпиталю обиралося конспіративно. До будівництва залучалися знавці з цієї справи з інших теренів. Обов'язковою складовою було наявність поблизу води, запасних входів і виходів.

Саме таке місце було вибрано на горі Хрещатій. На сьогодні, на жаль, майже немає живих свідків і учасників спорудження і діяльності шпиталю. За переказами старожилів, там були місця для охорони від ворога, на горі діяли млин, пекарня, майстерні з ремонту зброї, взуття, одежі.

Найбільше потерпали поранені вояки УПА через відсутність ліків, які було дуже важко і небезпечно діставати та доставляти до Хрещатої. До того ж у 1944–1946 роках майже усі мешканці з цих теренів були депортовані.

Як засвідчує історія, ворог вистежив місцезнаходження шпиталю. Охорона стояла насмерть, але внаслідок кількаденних наступів противника оборона впала: від вибуху споруди гори здригнулися. Поранені повстанці, медична і господарська обслуга не здалися – усі загинули геройською смертю. Їхні прізвища, на жаль, – невідомі. А було їх там більше 30 осіб. Це сталося 23 січня 1947 року...

Минали роки. Про ті події очевидці написали спогади. Дослідники історії, українці-патріоти увічнюють місця боїв і геройської смерті вояків УПА, де встановлюються обеліски. Свого часу колишній Президент Польщі Александр Квасневський та Президент України Віктор Ющенко підписали протокол про встановлення 40 пам'ятників на теренах Лемківщини, Холмщини, Надсяння, Підляшшя.

За ініціативи вояка УПА Івана Добрянського, який нині мешкає в Команьчі, і підтримки бойових побратимів вдалося відшукати місце колишнього шпиталю на Хрещатій. Завдяки матеріальній підтримці депортованого українця із Заходу Польщі Йосифа Мица у Перемишлі було виготовлено пам'ятник для встановлення на священному місці.

І ось нещодавно до підніжжя Хрещатої з'їхалися українці, бойові друзі, молодь, які з патріотичного і християнського обов'язку прибули сюди для вшанування геройськи полеглих вояків УПА.

Зараз на місці, де був шпиталь, неглибокий яр, що утворився від вибуху. Розкидане каміння засвідчує, що тут були вимуровані стіни і перегородки для кімнат. Поряд тече гірський джерельний потічок.

На цьому святому місці священики УГКЦ і УПЦ освятили встановлений пам'ятник у вигляді піраміди, що має закінчення козацького Хреста з щитом і Тризубом. На таблиці напис українською та польською мовами. Крім того, в яру встановлено кілька хрестів – свідчення того, що тут, у підземеллі, загинули повстанці.

Слава Україні! Героям Слава!

Михайло ШПАК,
голова Самбірського товариства "Лемківщина",
радник міського голови.
Світлина Тараса ТОПОРОВИЧА

ВІДГУК

СЛАВНИЙ ШЛЯХ ПРОВІДНИКА ГРИГОРІЯ

8 травня 2007 р. у газеті "Нація і держава" була надрукована розвідка В. Проценка "Похідні групи УПА в Криму". На основі донесень агента СД (охоронні загони), знайдених у секретних справах Рейху, автор розповідає: "...У травні 1943 року були схоплені і арештовані керівники повстанців Степан Тесля та його помічник Йосип Куріпка. Звільнити їх із застінків гестапо було доручено похідним групам Івана Янчишина і Григорія Вольчака. Ризикована операція провалилася. Гітлерівці захопили й замордували Вольчака. Наприкінці 1943 року у ворожих застінках був розстріляний і Степан Тесля".

На щастя, не все так відбувалося, як повідомляли агенти СД: Григорій Вольчак у 1943 році не загинув, а повернувся у рідне село Йосипівку на Львівщині, де починалися його життя, що стало подвигом в ім'я України. Ось тільки деякі віхи того славного шляху.

У 1929 році, коли Григорію було 16 років, українська Військова Організація перетворилася в Організацію Українських Націоналістів.

У 1934 році в Йосипівці виник досить сильний осередок ОУН у складі Павла Габи, Юліяна Юрчака, Григорія Вольчака та інших патріотів. Та обставина, що навколо Йосипівки розташовані хутори Павлики, Скриги, Сидорі, Застав'я, великою мірою сприяло розвитку підпільної діяльності. Так, на хуторі Павлики часто бували Григорій Вольчак (псевдо "Сухий") і Юліан Юрчак ("Крилатий"). Разом з Павлом Габою вони у грудні 1939 року прибули до Кракова на Великий Збір ОУН, де Степан Бандера закликав підпільників повертатися в Україну. До того заклику прислухалося багато членів ОУН та її симпатиків. Досі живі підпільники пам'ятають пісню "Як Лопатинський з-за кордону у рідний край, у Львів вертав", присвячену Володимиру Тимчію, провіднику Крайової Екзекутиви ОУН, який разом з друзями загинув при переході кордону. Така ж доля спіткала і Павла Габу, з яким Григорій Вольчак починав свій бойовий шлях.

На початку німецько-російської війни наші націоналісти встановлювали українську владу на сході Вітчизни, для чого туди йшли похідні групи ОУН. Таких груп було створено три. Північну очолив Микола Климишин, Середню – Микола Лемик, а Південна діяла під проводом Зеновія Матли та його заступника Тихона Семчишина. Групи було поділено на рої, які очолили ройові провідники, серед яких став знаним і Григорій Вольчак, який певний час діяв у Криму. У рідну Йосипівку він повернувся наприкінці 1943 року. За вказівкою Петра Різуна (псевдо "Полтава") очолив надрайонний відділ пропаганди. Пригадую, у моєї дружини Ярослави Павлик (уже покійної) побачив я велику кількість фото розміром 3х4 см, на яких були зображені море і гори, молоді люди за читанням газет. На моє запитання, що це за знімки, Слава відповіла, що їх дав їй Григорій Вольчак як своїй зв'язковій на збереження. Фото такого малого розміру мало посприяти тому, що їх легше було переправити з Криму на Львівщину.

А ще розповідала Слава, як бачилася з надрайонним провідником у 1947 році, коли ходила на зв'язок у хутір Скриги. Боялася пізно повертатися на хутір Павлики, тому заночувала у Скригах. У Грицевого брата Івана було три дочки (живі й нині) Софія, Галина й Катерина. У хаті було мало місця, тож дівчата постелилися на сіновалі у стодолі. Несподівано до них підійшов Григорій, озброєний фінкою.

Дівчата були задіяні в УПА як зв'язкові, тож Григорій ставився до них з повною довірою, не тільки як до племінниць, а й як активних соратниць по боротьбі. Він розповідав їм про свою участь в утворенні кримських осередків ОУН, про те, як їхню групу врятувала від загибелі його кохана дівчина Валя, яка працювала в "ортскомендатурі" і забезпечувала оунівців потрібною інформацією.

В книзі "Похідні групи УПА в Криму" В. Проценко називає імена багатьох підпільників, розповідає про цікаві деталі їхньої боротьби. Ось один із яскравих моментів. Під час розмови Григорія з племінницями, на сіновал прибув господар Іван Вольчак і тихо сказав: "Гриньку, втікай, облава!" Взявши фінку, він вийшов, а дівчата забрали постіль, постелили на долівці в хаті. Приходять два бійці-облавники: "Ха, ха, отец! У тебя девок! А они не бандеровки? Принимай в зятья!" У бійців відпала охота робити обшук, почалися розмовні "ляси-белендраси". І це врятувало життя Григорію, який лежав в коноплях поблизу і видихував наркотичні випари у вириту ямку, тамуючи кашель.

Племінниця Галина розповідала, що останній раз бачила вуйка Григорія восени 1947 року, коли він у формі радянського майора відбув у світ нової боротьби. Він сказав, що виконує наказ провідника "Полтави". Подальша доля Григорія Вольчака невідома.

Мирослав ПАСТУШОК,
історик,
смт Олесько на Львівщині

ЖИТІЄ "МАЛЕНЬКОГО УКРАЇНЦЯ"

МАНДРІВКА В ПРОСТОРІ І ЧАСІ,

або Я вам більше не повірю

Ось тут, поруч з цистернами, живе один з "маленьких українців"

Михайло ШУЛЯК

...Підійшов, щоб прочитати вітання у вітрині рекламного бик-борта, на якому під словами вітання зображені на фото біля селянської хати дві дівчинки в українських національних строях. З віночками на голівках посміхаються милі україночки. Але, коли подивився на них ближче і пильніше, то моє серце стиснулося від жаху: хтось каменюкою, чи молотом увігнав захисне вітринне шкло в те місце, де в україночки знаходиться серце. Вітрину розтрощили саме тоді, коли в неї помістили символи нашої нації, і цей "бик-борт" не виняток: таке ж варварство й неподалік станції метро "Арсенальна", на вулиці Артема, відтак – безсумнівно – по всьому місту. Це дало підстави для висновку: вказаний бандитизм "невідомих" фашистів, організований – масовий.

Згадалась заява теперішнього мера Києва про його негайну рішучу боротьбу з антисемітизмом. А ми вже давно чули, що українська національна вишиванка зарахована до ознак антисемітизму, і наші люті друзі називають її "антисеміткою". Далі за ввігнаною в дитяче серце каменюкою (чи саме для цього настав час визбирувати каміння?) виднівся відполірований "бик-борт" із портретом київського міського голови Черновецького, з відтиском штампу, де після слів-обіцянок про покращення життя киян написано: "Виконано".

...Сподівався я, що хоч після інавгурації нового "мера всіх киян", мені, дитині війни і одинокому пенсіонеру, нададуть житло, про що обіцяв новий голова. Але мене викинули з черги на отримання житла і відмовлено у продовженні прописки-реєстрації. А ще похована моя мрія відзначити з родиною й односельцями сторіччя з дня народження матері, що припало на Перше травня – День солідарності всіх робітників та селян, святу неділю – Великдень 2005 року. Ця мрія була паралізована діями виконавців наказів кентаврів міста Києва – в "незамкненій тюрмі" – заґратованому бараці, де закрили п'ятеро дверей, в їх числі двоє дверей балконів міцними замками. Замкнули одного, так що хоч несамовито кричи, хоч вовком вий – ніхто мене не почув би, як не чує у цій цивілізованій столиці європейського вишколу...

Діставшись бульвару Дружби народів (України і Росії?), підземним переходом я вийшов прямо перед "поїлкою", з якої наш "брат" через магнітофон піснею на "общепонятном языке" закликав, щоб обібрати трудяг: "Прісядєм, друзья, перед дальнєй дорогой. Пусть льогкім окажется путь".

Зупинившись перепочити, я відповів торгашеві своєю рідною мовою, що мене московська і своя держави за домагання робітничих і національних прав так обібрали, що ні з чим заглянути навіть в аптеку, і що в мене зосталися тільки журливі та сумні пісні. Гендляр же сам, глузуючи, а може й зі співчуття, словами перефразованої пісні порадив мені:

"Давай, дісідєнт, потіхонєчку трогай,
Добавкі до пєнсій в путі раздобудь".

Піднімаючись на гору до музею "ВВВ" і минаючи розбиті, наче під час війни, ліхтарі та переступаючи прогнилі, як більшовицька влада, дерев'яні і побиті гранітні східці, я ступив на трьохсотий з них, наче на Одеській Потьомкінській чи Севастопольській, або Ісакіївського собору гвинтовій у Санкт-Ленін-бурзі. Ледве зійшовши з нього, сів на парапет, бо всі дерев'яні лави біля ліхтарів також виявилися потрощеними, так що й ніде було відпочити. А карнизи й парапети міцні, бо масивні, та ще й чи не всі з кар'єрів моєї рідної землі.

Коли оце чую, з репродуктора жінка, яка ще до війни поїхала в Москву "за пєснямі", солоденьким голосочком пропонує;

"Давай закурім, товаріщ, по одной,
Давай закурім, товаріщ мой".

А щоб тебе курило й не переставало по всіх дорогах фронтових, шльондра ти маршальська. Тамбовський вовк тобі товариш, а не український патріот. Бач, ця дурепа й мені цигарку тицяє!

Згадавши розповіді про її походеньки і почувши з репродуктора "о том, как черноглазая свела с ума", вирішив чимшвидше відкараскатися від неї і піти чимдалі від гріха. Але недалеко я відійшов од "курилки", як уже другий "соловей – російській птах" мені заспівав ще кращої:

"Давай, дружок, по чарочкє,
По нашей фронтовой".

Отак вони і йшли у бій, спиртом засліпивши очі і заспиртувавши душу, не знаючи й не відаючи, за що й воювали. А може, цей "товаріщ" думає, що й сьогодні "День побєди с сєдіною на вісках"? Мамо моя рідна, від того, що я не хотів ні наливати, ні випивати не лише по "другой", а й жодної, натерпівся стільки, що аж голова посивіла. А скільки ж моїх гуртожитських сусідів через оковиту пішли з життя в розквіті сил, то страшно й згадувати. Та про це розкажу іншим разом.

Аж ось навпроти схрещених стволів гармат з розмальовано-розцяцькованих танків поряд з гранітними відзнаками чортовій дюжині міст-героїв стоїть неіжавіюча брежнєвська мать володимирощербицьківна. Вона з дванадцятиметровим мечем, під своєю шестидесятиметровою-півтисячотонною, що з опорою сягає стометрової, високою подобою Афіни, зберігає пам'ять про "ВВВ", тобто, про Другу світову війну, про визволителів Києва і захисників завоювань "Великої Жовтневої Соціалістичної революшіон".

Ще під час відкриття музею, коли трухлявий, мов пеньок, "товаріщ" Леонід-Перший стягнув з "Афіни" покривало, вона від сорому почала вгрузати в землю; не допомагали й рятувальні заходи. Зупинилася лише після того, як цього фальшивого Героя з гуркотом кинули біля кремлівської стіни в могилу. Нам же потрібні тільки дійсні Герої. Але не знали вони, що не пройде й півсотні літ, як їхня смерть виявиться даремною, ціна завоювань і нагород впаде нижче нуля, капіталізм повернеться до нас "другім путьом", а музей війни відвідуватимуть лише заплановані екскурсії. Донедавна над входом у святиню зверху сторчма стояла корчма фірми пійла "Оболвань". Тепер торгують і святощами, і на святих місцях.

Сьогодні вимушеним екскурсантом виявився і я, тому йду далі. "Мать-Родіна", через гучномовці заохочуючи "добровольців" "заградотрядамі", "рублямі" і пільгами, виспівувала: "Ми за ценой не постоім". Так, у Другу світову війну "За Родіну, за Сталіна" також не торгувались і кидали голіруч малих і старих під гусениці броньованих танків – "тигрів" і "пантер". Ціна вилилася кров'ю мільйонів українців, зарплатою ж виявилася сира земля, іноді згадка чи фото в музеї Другої світової загарбницької війни, а з-під накриття репродуктори посилали заклики чи давали наказ: "Вставай, страна огромная, Вставай на смєртний бой. С фашістской сілой тьомною, С проклятою ордой!" Ось тільки спробуй визначити, де нині фашисти і яка їхня масть, перепрошую – дійсна ідеологія.

За гранітним бар'єром на понтоні, в "морі сліз" у запеклому пориві до атаки застигла, наче загіпнотизована маревом і загравою, "в боях познавшая радость побед", а репродуктори весь час повторювали:

"Пусть ярость благородная
Вскіпаєт, как волна.
Ідьот война народная,
Священная война".

Здається: ось-ось якийсь новий генералісимус подасть команду "К бою!" і всі, навіть ті, що в "тилу" – жінки з граблями та діди з косами, разом з "нєсокрушімой і лєгєндарной" оживуть із бронзи і гнівно заспівають:

"Дадім отпор душітєлям
Всех пламєнних ідей,
Насільнікам, грабітєлям,
Мучітєлям людєй".

Та ми вже знаємо, хто є хто, й по кому дзвін і вічний плач, знаємо, хто тут командує парадом. У лівій руці "Афіни" на бойовому щиті герб "УРСР", оповитий ланцями таких же московських сателітів, зверху – п'ятикутна зірка, а перед входом у поминальню на бронзовій дошці викарбувано: "Національний музей..." чєловєчєскім язиком" – російською... То яка тут нація, хто господар, чиє це "отєчєство" і що робиться в цьому Акрополі? Але мені туди заходити нема коли, у мирний час поспішаю на новий фронт.

Проходжу під накриттям і, дивлячись на потемнілу у бронзі дівчину, думаю словами пісні, що "єслі б нє било войни", то вона була б на жнивному полі, в'язала б снопи, годувала б синочка, а так це прекрасне створіння вимушене тримати в руках... бомбу! Вона захищає безпритульний гурт сиріт, що навпроти злякано ховається за чиєюсь вдовою, її "країє й досі яскрава пекуча сльоза", хоча вже й "заросли окопи пшеницями".

Навпроти сиріт є велика, вільна від сюжетних картин про війну, ніша. Ось тут би розмістити велику скульптурну композицію про батальні бої за пшениці 1932–1933 років на всій Україні і про гори трупів з українських хліборобів, якими "старші брати" встеляли не лише цвинтарі, а й усі родючі ниви, рови, яри, чагарники й ліси, і всюди, де тільки ступала нога хлібодара, щоб врятуватися від наглої смерті, яку всім українцям приготували "богообрані" і "старші брати".

Кажуть, що це також послужило причиною війни. Є тут місце для показу у горельєфах і того, як під час блискавичного наступу Гітлера "нєсокрушімая і лєгєндарная" ще блискавичніше здійснювала воєнну спецоперацію під кодовою назвою мовою союзників "драп нах остен" і вивозила, грабуючи український народ, все, що тільки було можна демонтувати. Не кажучи вже про знищення того, що неможливо було забрати, мости, і свої хижі хвости.

А за "вічним вогнем", який горить лише на "Дєнь побєди", чути, як "только пулі свістят по стєпі" і доноситься пісня-реквієм: "Степом, степом падають солдати...". Скільки ж їх полягло "у прібрєжних волн, у високіх круч" у рідну землю і в чужих державах!

"Мати, мати жде свого солдата,
А солдат спить вічним сном".

І тільки напис на бетоні свідчить, що "іх подвіг будєт жіть вечно, іх імєна бєсмєртни". Безіменний співак просить:

"Соловьї, соловьї,
Не трєвожтє солдат,
Пусть солдати нємножко поспят".

А тут ще й "осєнній сон іграєт гармоніст". Ось тільки я його тут не бачив ні в жодній скульптурній групі, ні в окремій композиції.

Колись і я в тяжкі роки і довгі ночі, перебираючи клавіатуру і підбираючи акорди, схиляв голову на міхи "гармоні" та від утоми засинав, а на молодіжних вечорах у школі і на танцях у клубі розважав ровесників. Але мій баян з 1980 року в камері схову Мостозагону, під арештом, ще з часів московських олімпійських ігор. Тоді й мене ловили, як і політичних та бомжів, щоб очистити від "небезпечних елементів", щоб не зашкодив комунізму на московському стадіоні в Лужниках добігати кінця.

"Ех, дорогі,
Пиль да туман,
Холода, трєвогі,
Да стєпной бур'ян".

...Вслухаюсь у пісню, яку співає народний артист, лауреат Шевченківської премії Анатолій Мокренко:

"Сухарі і патрони в окопах
Ми з тобою ділили не раз".

Так, на відміну від інших, щиро ділив цей українець їжу зі мною, коли підвозив до гетьманської столиці на відкриття пам'ятника гетьману Богдану Хмельницькому, роль якого він тоді зіграв, та слова йому не дали новоявлені "гетьмани".

"А роки летять,
Як в ранковім тумані розсідлані коні.
Летять, летять, летять".

А я "тягну" на сухарях, щоб залишити історичний харч для майбутніх поколінь про те, як нам жилося за "соціалізму" , при "комунізмі" під час "пєрєстройкі"...

А тут, у музеї, нас пісня запевняє, що "с войной покончілі ми счьоти". Співають про те, що "солдати с кровавих не прішедшіє полєй, ... прєвратілісь в бєлих журавлєй". А мені хочеться послухати пісню "Журавлі" Богдана Лепкого, тому що для нас вона ще болючіша, ще злободенніша.

Ось уже і "Дєнь побєди" святкують над черговим богохворим народом. Але то тільки здається, що війна скінчилася, бо "з ким поведешся, від того й наберешся", від того й хвороба перейде. І в цьому пересвідчуєшся, коли, йдучи біля "Співочого поля", чуєш, що знову "строчіт пулємьотчік...!" і знову "шальние поют солов'ї"...

До цього часу Москва не повернула Україні все те, що після революції і на початку війни награбувала і вивезла за Урал, що й пропонував зобразити у вільних нішах на початку "бліндажа". Хай на все те дивляться замучені люди, як ті, що в радянські голодомори і війни лягли в пограбовану і сплюндровану нашу землю, а тепер навіки постали у бронзі серед бетону й граніту, так і ті, що нині ходять живими скелетами, в час нових палаців і мільярдерів.

У черговому павільйоні "Вєлікой Отєчєственной", в експозиції "На чужих війнах", "Трагедія і доблесть Афгану" показано, що солдат "Страни Совєтов" ішов у бій за Брежнєва, Андропова і Горбачова, за землю "русскую" і поліг у афганських горах на полях "сраженій". Тепер на батьківське горе їхні голоси чути лише в магнітозапису з "чорного ящика", бо самі вони вернулися додому у чорних ящиках, назва яким "чорні тюльпани". Тож це уже не "Дєнь победи", а день капітуляції, і треба співати ось яку, чи не найулюбленішу пісню "зольдата" будь-якого народу: "Бєрі шінель, пошлі домой." Аж ні, вони знову своєї, щоб "Стрєлкі повєрнуть назад" і "Чтоб всє мєчти мої сбилісь В походах і боях"...

м. Київ, вул. Баренбойма, 3, карцер, 25.

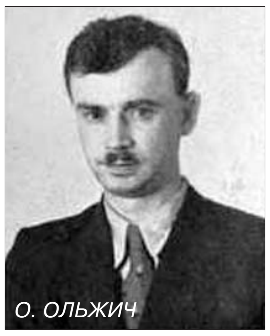
Продовження. Початок у попередньому числі

Далі буде.

ПОСТАТЬ

СТРАТЕГ, ЯКИЙ НЕ ЙШОВ НА КОМПРОМІСИ

У рамках відзнаки 100-річчя Олега Ольжича – видатного українського поета, історика, археолога, провідника національно-визвольного фронту його син Олег Кандиба прибув з-за океану до столиці України, аби розповісти землякам про свої сумніви та здогадки щодо білих плям у біографії закатованого фашистами українця.

О. ОЛЬЖИЧ

Марта РИМАР

Син, як і батько, пише вірші. Небайдужий до всього, чим переймався багатогранний, надзвичайно обдарований інтелектуал Олег Ольжич. І хоча Олег Кандиба не бачив свого батька, бо народився після його мученицької смерті, зізнається, що все його життя проходить під батьківським духовним патронатом. У рамках цьогорічних відвідин Києва Олег Кандиба виступив у Національному університеті імені Тараса Шевченка, у Пуща-Водицькій школі, де навчався Олег Ольжич, у Житомирському університеті імені Івана Франка, на теренах Будинку вчителя (Центральної Ради), на відкритті 11-ї книжкової виставки– ярмарку "Книжковий світ" у приміщенні Національного університету фізкультури і спорту. Втім, Олега Ольжича цьогоріч згадує весь світ.

– Я був присутній на вшануванні Ольжича у Пенсильванії (США), – розповів Олег Кандиба журналістам під час прес-конференції в УНІАН. – Там зібралася велика кількість українців зі Східної Америки. Почали зі служби Божої, помолилися за батькову душу. Після того при пам'ятнику – там дуже гарний пам'ятник О. Ольжичу 1977 року поставила Організація визволення України – відбулися урочистості. Читали вірші Ольжича. Дуже приємно, що Посольство України у США спрямувало для участі у цій події Миколу Кириченка. Цікаво і символічно, що О. Ольжич колись перебував у тих самих краях. Минули роки, і ось я, його син, стояв на тому самому місці разом з людьми, які через 100 років прийшли вшанувати мого батька.

Починаючи з 1991 року, Олег Кандиба періодично приїздить в Україну та встиг відвідати усі пам'ятні місця, пов'язані з тією чи іншою подією в житті батька. Побував на вулиці Ольжича у Києві, у Бабиному Яру біля дубового хреста, де поховані члени київської групи, у Львові на вулиці Очаківській, 32, де О. Ольжича заарештували і де є меморіальна дошка.

– Це все мені дуже рідне, – розчулено каже Олег Кандиба. – Я дуже вдячний тим людям в Україні, які домоглися появи цих пам'ятників. Найважливіше, що то є символи українського народу, покликані будити самоусвідомлення молоді на прикладі чудових людей, які боролися за наш суверенітет і поклали своє життя заради цієї світлої мети.

Батько був знайомий зі Степаном Бандерою, Романом Шухевичем, іншими провідниками. Зустрічався з ними, намагаючись поєднати націоналістів у єдину організацію. Олег Ольжич був українським стратегом і розумів: у єдності наша сила.

Загальні біографічні відомості констатують, що народився Олег Кандиба (літературний псевдонім О. Ольжич) 8 липня 1907 року в Житомирі. Навчався у середній школі селища Пуща-Водиця. 1923 року разом з батьками емігрував до Чехословаччини. Вчився у Карловому університеті у Празі, на літературно-історичному факультеті Українського Педагогічного інституту, вивчав археологію в Українському вільному університеті. Працюючи в археологічному відділі Національного музею, здійснив наукові експедиції по західноукраїнських землях, Німеччині, США, балканських країнах. 1938 року читав лекції у Гарвардському університеті. Опублікував низку праць з антропології та археології. Від початку 1930-х років Олег Ольжич виразно заявив про себе як самобутній український поет.

З молодих років життя О. Ольжича тісно пов'язане з українським націоналістичним рухом. У 1938–39 роках брав активну участь у становленні державності Карпатської України та у збройній боротьбі проти угорських загарбників. У жовтні 1941 року став одним з організаторів політично-громадського центру – Української Національної Ради у Києві. У січні 1944 року після арешту А. Мельника очолив Провід Українських націоналістів. 25 травня 1944 року арештований фашистами у Києві та нібито ув'язнений у концтаборі Заксенгаузен, де загинув під час чергового допиту в ніч з 9 на 10 червня 1944 року.

– Німці схопили Ольжича і закатували, – каже син Олег Кандиба. – Однак дуже мало відомо про життя Ольжича та причини його арешту і смерті. Є дуже багато фікцій, що побутують у пресі та в різних книжках. Насправді залишилося дуже мало людей, які мали стосунок до Ольжича. Здебільшого це люди похилого віку, декотрі з яких багато чого вже не пам'ятають. Інші – бояться щось сказати. Отже, єдине достовірне джерело – архіви: Гестапо, ОУН, Москви. Їх конче потрібно відшукати і перевірити достовірність інформації про життя і смерть мого батька. Мені відомо, що більшість німецьких архівів перебувають у Москві. Там є спеціальний закритий фонд. Я спробував до нього дістатися, але безуспішно. Тільки відкриття цих архівних даних, на мою думку, дасть змогу здобути правдиві факти про життя Ольжича.

Досі багатьох сучасних українців цікавить, чи є бодай символічна могила Олега Ольжича у Заксенгаузені чи будь-де. На це питання син поета також має власну відповідь:

– Заксенгаузен сам по собі є пам'ятником жертвам німецького терору. Там немає індивідуальних пам'ятників, але це великий заповідник. Про О. Ольжича там нічого немає. До речі, я подавав запит до архівів Заксенгаузена, чи є у них якісь згадки про батька. Не знайшли його прізвища – ані як Олега Кандиби, ані Кардаша, ані Ольжича чи інших псевдо. Я три місяці вивчав документи голокосту у Вашингтоні, де також не знайшов жодних згадок. Маю лист від директора Заксенгаузького архіву, де він підтверджує, що не має нічого про Ольжича. Тому я переконаний: стратегічно важливо докопатися до московських архівів.

Стосовно символічної могили Ольжича. На Ольшанському цвинтарі у Празі поховані Олександр Олесь та Віра Антонівна, його дружина, мати мого батька і моя бабуся. На цій могилі також є напис "Олег Кандиба-Ольжич". То є символічна могила. Празькі українці десятиліттями утримують це поховання.

Мушу сказати, що маю надзвичайно великі застереження до причин арешту і смерті батька. Я виростав з тією фікцією, що фашисти якось магічно схопили батька і закатували. Але коли почав докладніше вивчати це питання, то відповідей на певні незрозумілі моменти не одержав. Наприклад, звідки фашисти знали, де перебував Ольжич? Звідки знали достоту адресу, його ім'я. Я вважаю, що мого батька хтось зрадив. Може, не зі злої волі, а вірогідно під тортурами. Є питання: хто знав, де він, адже Ольжич дуже короткий час у Львові перебував. Де були його охоронці? Якщо їх не було, то чому? Хіба можна залишати діючого голову проводу ОУН без охорони, особливо в окупованому Львові, де Вермахт, Гестапо та інші влаштовували облави, фронт совєцький знаходився за 60 кілометрів на Схід від Львова?

Далі. Кажуть, що Ольжича заарештувало Гестапо. Це неправда. Адже слідчим у справі Ольжича був представник німецької дипломатичної контррозвідки. Чому вони мали спеціальне зацікавлення до особи Ольжича? Можливо, через його інтернаціональні зв'язки. Якщо так, то чому у Заксенгаузені немає жодного документального сліду про перебування О. Ольжича? Де його насправді закатували? Відомо, що у Берліні на Александерплац фашисти мали центральну тюрму, катівні, бюра, архіви. Чи не є більш імовірно, що його там закатували, а прах вивезли на спалення до Заксенгаузена. За моїми здогадками, українці, які були змушені працювати на тій страшній практиці спалення трупів, його впізнали, зголосили це Бандері, а Бандера повідомив Мельника. І з якої причини Ольжич був закатований у такий жорстокий спосіб? Незрозуміло.

Я закликаю українських академіків використати свої зв'язки з російськими архівами, щоб віднайти причини арешту і смерті Олега Ольжича. Маю свої підозри, але їх не оприлюднюватиму, доки не знайду доказів. Я не шукаю чиєїсь крові, але маю з'ясувати, чому батько так загинув.

І хоча залишається багато недовивченого, невідкритого довкола світлого імені українського патріота, наразі відомо, що до Президента України Віктора Ющенка надійшло подання про присвоєння Олегу Ольжичу звання Героя України посмертно. Отже, будемо чекати на позитивне розв'язання питання.

ВІД АВТОРА

ЕТНОЦИД

Іван АНДРУСЯК, поет

Із величезною насторогою я – вочевидь, як і кожна нормальна людина, – сприймаю спроби порівняння будь-чого з Голодомором. Я народився в Гуцульщині, а не на Великій Україні, але мої діди-прадіди чудово знали, що таке голод – однак, що таке Голодомор, вони знали, на щастя, лише з розповідей. Та все одно я нікому мне побажав би таких навіть розповідей – хай і найгіршому ворогові...

Через те будь-які спроби порівняння чого-небудь із Голодомором є для мене не просто дикунством, а вершиною дикунства – гіршого вже не буває. Особливо, коли декотрі комуністичні збоченці пробують заводити мову про якийсь "голодомор 1990-х" абощо – розвелося тепер різної мерзоти, котра плете дурниці, абсолютно не розуміючи, про що мова.

...Але я, власне кажучи, хотів не про те. Просто напис на плакаті "Від голодомору фізичного до голодомору духовного: 1932–2007" у вітрині книгарні "Знання", що на Хрещатику в Києві, мене якось боляче різонув...

Незважаючи навіть на те, що ця книгарня, як виявилося, існує тут саме з 1932 року, ось уже 75 років.

І проблема в тому, що тепер її викидають на вулицю!

Останню з усіх українських книгарень, розташованих колись на Хрещатику.

Чи не останнє з усього, що взагалі було українського на головній вулиці столиці України.

Отож і виходить, що той напис – попри некоректне-таки, як на мене (навіть у такому контексті), використання слова "голодомор" – чистісінька правда, лише неоковирно сформульована.

Правильніше, здається, було б сформулювати – етноцид.

Саме так – ЕТНОЦИД!

І чинить його зденаціоналізована банда під назвою "уряд Януковіча" в усій Україні, зокрема й "філіал" цієї банди під назвою "мерія Чєрновєцкого" в Києві.

Наголошую – саме зденаціоналізована.

Бо хто такий Чєрновєцкий? Зденаціоналізований харківський єврей, котрий навіть свою рідну єврейську віру продав "торгашеві релігією" Аделаджі – то що вже казати про все інше...

А хто такий Януковіч? Зденаціоналізований напівбілорус, котрий ніколи не виказував навіть елементарного – на емотивному рівні – розуміння поняття "національне життя".

"Сов'єцкіє люді". Люди без нації. Єдиний "бог", якому вони поклоняються – "золотий телець". Себто, "бабкі, капуста, бакси, залатішка"... Вони не здатні збагнути того, що в нормальних людей є справжні цінності – віра, культура, духовний і моральний первень. Люди без нації позбавленні всього цього. Це нещасні люди. Гірше, ніж хворі. Їх треба жаліти. Але за жодних обставин їх не можна допускати навіть до мінімальної влади – бо тоді вони своїм незнанням, нерозумінням, відсутністю в них морального первня роблять нещасними всіх. Тоді вони чинять ЕТНОЦИД – тобто, знищують довкола будь-які ознаки національного.

Як? Способів для цього вигадано достатньо. Скажімо, банда, чи то б пак уряд Януковіча, зобов'язує укладати всі угоди на оренду приміщень виключно на конкурсній основі – хто більше заплатить, той і "виграв". Відтак банда, чи то б пак мерія Чєрновєцкого, на цій підставі виганяє з приміщень усі культурні осередки – книгарні, майстерні художників, виставкові зали тощо. Подекуди навіть бібліотеки й дитячі садочки виганяють, хоч це нібито й бюджетні установи – все одно ж бо знаходиться хтось, хто "платить більше"...

...Звичайно, книгарню "Знання" ми відстоїмо. Письменники, митці, врешті-решт, просто читачі вже провели низку акцій, пригрозили навіть перекрити Хрещатик (і перекриємо-таки!). Так що банда, зіткнувшись із таким опором, відступить.

Але справа не в самій лише книгарні "Знання". Справа в тому, що ми мусимо припинити етноцид. Зробити це можна лише єдиним способом – прибрати від влади всіх зденаціоналізованих "сов'єцкіх людєй".

Інакше ті порівняння, котрих я – як і кожна нормальна людина – так боюся, можуть справдитися...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна